

לא בחיל

מיוסד עה"כ "לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי אמר ה'צ" (זכריה ו')

ידוע תדע

ידוע שאני ממשכן תדע שאני פורקן

אחד שהי' בכחו ללכות המלוכה ע"י שמות והשבעות ושאל מן השמים והשיבו לו אחת מן השבעות שלא ימרדו בהקב"ה והיינו דהמרידה במלכיות הר"ז מרידה בהנהגת הקב"ה שמסר אותנו למשכון ולעבדות ביד המלכיות.

ומודעת זאת כי ענין הגלות והגאולה אינו ציוו על הבחירה ככל מצות התורה שהסיר הקב"ה הממשלה ממנו כביכול ויסד כח הבחירה כמבואר ברמב"ם פ"ה מה' תשובה והראב"ד שם, אבל ענין הגלות והגאולה ממנה בכל פרטי' מבואר בתוה"ק ובכל דברי הנביאים ודברי חז"ל ובכל המדברים ברוה"ק בלשון וסגנון של נבואה על הנהגת הקב"ה והשבעה היא שלא להתעצם נגד הנהגת הקב"ה וע"כ נאמר בו לשון קץ דבענין המסור לבחירה ומצוה על הבחירה עשה ול"ת לא שייך בו לשון קץ, אבל לשון קץ היא שיש לזה קץ בהנהגת הקב"ה והשבעה שלא להתעצם בכל הפרטים הפיזור והשעבוד וכמ"ש המהר"ל דהג' שבועות הם על הג' ידוע תדע.

להתעצם נגד גזירתו ית' הוא ביהרג ואל יעבור, וביאור בזה

והנה חזינן בפרטוגאל שהי' גזרות והשמדות ומ"מ המלחמה עם המלכיות הוי מרידה בהנהגת הקב"ה אף כי הרבה יצאו מן הדת ע"י הגזרות והשמדות וכמ"ש המהר"ל שם שהשביען בדורו של שמד דאפי' יהיו גוזרין שמד גזר שלא לצאת.

והרבינו בחיי בפי' וישלח בתחלתו בביאור דברי הרמב"ן שהתקין יעקב אבינו לג' דברים לדורון לתפלה ולמלחמה והי' הוראה לדורות כתב שם הרבינו בחיי דמ"מ בזמן גלות ליכא אלא לדורון ולתפלה אבל במלחמה א"א שהרי השביעם שלא להתגרות באומות וכו' ע"כ והרי עשו בא על יעקב להורגו הרי דאפי' האמות באים להרוג רח"ל מ"מ השבעה קיימא וקאי.

והיינו מלבד דין יהרג ואל יעבור דמאחר שקבלנו בנבואה הנהגת הקב"ה שמסר אותנו ברשותם הרי עצם המלחמה עם המלכות אשר נמסרנו בידו וברשותו, בהנהגת הקב"ה הוי מרידה והכחשה בהנהגת הקב"ה, לא העברה על ציווי הקב"ה על הבחירה ככל מצות התורה, ולא נאמר וחי בהם אלא במצות התורה על הבחירה אבל לא בהנהגת הקב"ה גואלינו ה' צבקות, ולא שייך ולא יצויר שיכזב האמונה בסדר הנהגת הקב"ה אשר קבלנו בנבואה, ולא יבא מהנהגת הקב"ה את עמו ישראל שום עצמאית, וא"כ בהחלט שכל עצמאית הוי תנועה הפך הנהגתו

הנה אחד מן השבעות היא שלא ימרדו באומות, ומבואר בדברי המהר"ל בנצח ישראל פכ"ד דהג' שבועות הם נגד הג' ידוע תדע המבואר במד"ר פ' לך, וא' מהם ידוע שאני ממשכן תדע שאני פורקן, וכנגד שאני ממשכן והמשכון היא תחת מי שממושכן בידו לכך גזר שלא ימרדו באומות לצאת מתחת רשותם וכו', וכנגד אלו ג' יש כאן ג' שבועות כו' שלא יתגברו ישראל ויצאו מרשותם השביעם שלא ימרדו באומות ע"כ.

והמכוון בדבריו דכלפי' שאמר הקב"ה ידוע שאני ממשכן והמשכון היא מה שהלוח נותן חפצו ברשות המלוה למשכון כ"כ נתן הקב"ה את ישראל חפצו של הקב"ה למשכון ברשות האומות והמרידה לצאת מרשות האומות היא הפכו.

ופשוט דמה שאנחנו מסורים למשכון ביד המלכיות אינו רק שאנחנו בגבול השטח שלהם אלא כי אנחנו בעצם רשות המלכות שלהם, והנה מה שבגבול המלך היא ברשותו בכל זכיות המלוכה, וגם אנחנו ברשות זכיות המלוכה שלו, ויש לו בנו כל זכיות המלוכה כמ"ש ירא את ד' בני ומלך, וע"כ כל בגידה במלכותו הוא יציאה מרשות המלוכה.

ופשוט דאין לך יציאה מרשות המלכיות יותר מעצם המלחמה עם המלכיות אפי' אם לא יצא ברשות עצמו, ואפילו אם לא מכוונים עם המלחמה לצאת מרשותו להיות ברשות עצמו, מ"מ כל מלחמה עם המלכיות הרי עצם המלחמה איך שיהי' היא נקודה של חירות ובגידה ומרידה בהנהגת הקב"ה אשר מסר אותנו להיות ברשות המלכיות מסורים ברשותם כעבד ביד אדוניו להיות עבדים להמלוכה, ואם הוא לוחם עמו ומתגבר עליו א"כ במה הוא תחתיו?! ועבד הלוחם עם אדוניו אין לך מרידה בעבדות גדולה מזו אף אם לא יצא מביתו להיות ברשות עצמו, ואדרבה כשהוא בביתו לוחם עמו הר"ז מרידה ביותר, כלומר אתה האדון אף בביתך אינך האדון! ואין לך מרידה ובגידה באדנותו ויציאה ממנה עבדות יותר מזה.

גלות וגאולת ישראל הוא הנהגת השי"ת, מלך ישראל

וגואלו

אמנם המרידה אינו בהאומות לחוד אלא בהשי"ת אשר מסר אותנו ואת ארצינו ברשות המלכיות שלהם והרי זה מרידה בהנהגת השי"ת רח"ל וכמבואר בספר זכות אבות להקדוש ר"א גלאנטי צוק"ל על המשנה אל תתודע לרשות שהביא המעשה בפרטוגאל שהי' גזרות ושמדות והי' שם זקן

להשתעבד בך, וכמו שהתנו הרומיים בתחלה אך יעקב ראה שאפי' שוים קצת א"א שיהיו, אלא דלפי מעשים של ישראל ישתעבד אחד בחבירו שיעבוד גמור כדכתיב ורב יעבוד צעיר, שהכתוב אין לו הכרע כמ"ש מכאן ואילך נשתעבדו בהו וע"כ אמר לעשו יעבור נא אדוני לפני עבדו וכו' עכ"ל הרי דבזמן ב"ש לא היו הזמנים שוים להיות לישראל מלוכה עצמאית או תחת המלכיות והכל לפי הזכות והחובה באותה שעה.

והיינו דהגלות המבואר בתורה הוא בזמן חרבן כמ"ש והשמותי את מקדשיכם פי' בחוקותי ובתוכחה פי' תבא נאמר והצר לך בכל שערך עד רדת חומותיך הגבוהות והבצורות וכו' וזה ה"י נבואה אופן ה' גלות מוחלטת בלי עצמאית כלל, אמנם יש בגזרת הגלות גזרת ד' מלכיות מדי ופרס יוון אדום ובכלל אדום היא ישמעאל, והם הארבע חיות אשר ראה דניאל ויש ממנה הרבה מדברי חז"ל והראה הקב"ה לאברהם בברית בין הבתרים אלו הד' מלכיות, והרמב"ן כתב שזהו כמשייר במתנתו כי אם יחטאו ארבע מלכיות ישתעבדו בבניו וימשלו בארצם.

והנה מדי ופרס ה"י אחר בבל והתחילה ב' שנים קודם בנין הבית ורובו ה"י אחר בנין הבית, ויוון ה"י כולו בזמן הבית ורומי הרשעה התחילה ק"פ שנים קודם חרבן הבית כמבואר בפ"ק דשבת, ועד אחר גלות יוון לא ה"י לישראל מלוכה עצמאית, נ"ב שנים של החשמונאים וע' שנה של הורדוס ובזמן גלות אדום היו זמנים מוחלקים כנ"ל, וק"פ שנה קודם החורבן היו משועבדים שיעבוד גמור אף שה"י להם מלוכה וביהמ"ק, ואח"כ בזמן החורבן נטלה מישראל העצמאית בהחלט כמבואר בתוכחה של תבא.

ומבואר דיש ב' אופנים בענין הגלות, הא' היא גלות מצרים וגלות בבל, וגלות אדום שנגזר על ישראל גלות מוחלטת מבלי עצמאית כלל וכלל, וגלות מצרים מבואר בפרשיות של שמות וגלות בבל מבואר בפ' בחוקותי כמ"ש הרמב"ן ז"ל וגלות אדום מבואר בפ' תבא והב' היא ענין ארבע מלכיות מה שנתן לאוה"ע הממשלה בא"י.

ובטול ארבע מלכיות לא ה"י מוכרח להיות על ידי ישראל דבטול מלכות בבל ה"י ע"י מדי ופרס ובטול מדי ופרס ה"י ע"י יוון אבל בטול גלות יוון ה"י ע"י החשמונאים ועכ"פ גזרת הארבע מלכיות שימשלו בא"י ה"י גזרה מוחלטת אבל איך וכמה ה"י לפי הזכות והחובה באותה שעה.

וא"ש ענין החשמונאים שלחמו עם היוונים כי אז נשלם כבר זמן גלות יוון ולא הגיעה עדיין זמן גלות אדום ובזמן גלות אדום ה"י ג"כ לפי הזכות והחובה איך וכמה יה"י השעבוד עד שנחרב הבית ובטל החומה ונטלה מישראל כל צורה של עצמאית עד עת קץ כמבואר בפ' נצבים שהיא נבואת הגאולה העתידה ונאמר ושב ד' אלקיך את שבותך ותרגם אונקלוס שבת גלותך דעד אז ישראל הם בשבי לגמרי וע"ז נאמר ידוע שאני ממשכן כמשכון ברשות הממשכן והבן.

וכל צורה של עצמאית עד עת קץ אינה אלא מרידה בהנהגת הקב"ה וא"א לה להצליח באמת כי אין לישראל הצלחה אמיתית אלא בהנהגת הקב"ה את עמו ישראל אבל יתכן לפעמים הצלחה להאבדו, כהצלחת ע"ז והיינו דאפי' מה שאינו מסור לבחירה מניחים להצליח ע"ד עונש וסופה קללה ואבדון רחמנא ליצלן, ויעזרינו השי"ת להיות נאמן כליל להנהגת הקב"ה את עמו ישראל ובזכות זה נזכה במהרה להתגלות הנהגת הקב"ה בהתגלות כבוד שמים עלינו אמן סלה.

ית' והוי כפירה בוודאי, אמנם מלבד הדין של יהרג ואל יעבור הרי ליכא הצלה אלא בהנהגת הקב"ה אשר כל החיים בידו, אבל החושב להציל עצמו מהנהגת הקב"ה אין לך כופר גדול מזה והאמונה לא יכזב, וכמובן אנו מאמינים בני מאמינים בעיקר של ביאת המשיח, יודעים בוודאי אשר לא יבא גאולה מזה אשר נמסרנו ברשות המלכיות אלא אחר ביאת המשיח, א"כ לא שייך שיהי' בזה שינוי ואם רצונו להציל לא יבוא אלא באופן אשר קבלנו בנבואה סדר של הנהגת הקב"ה אבל בהפכו לא יבא בזה הנהגת הקב"ה את עמו ישראל אלא מה שנתן לפעמים הכח למרוד בהנהגת הקב"ה את עמו ישראל לנסיון ועונש כאילו בחנו את אלקים וימלטו והיא הסכנה האמתית רח"ל ואינה אלא דמיון כוזב לפי שעה כחלש הלוחם עם הגבור והגבור בהלחמו על דרך עונש לעונשו על העלות על הדעת של החלש להלחם עמו ופורש לו רשת להלכד וכאילו נוצח במלחמה עם הגבור ואינה אלא פח מוקש להאבדו ביותר.

וכן מבואר להדיא במד"ר דברים פ"א סי' י"ט מהו פנו לכם צפונה א"ר חייא אמר להם אם ראיתם אותו שמבקש להתגרות בכם אל תעמדו כנגדו, אלא הצפינו עצמכם ממנו עד שיעבור עולמו, הוי פנו לכם צפונה, א"ר יהודה בר שלום אמרו לו ישראל רבשי"ע אביו מברכו על חרבך תחי', ואתה מסכים עמו ואומר לנו הצפינו עצמכם מפניו ולהיכן נברח אמר להן אם ראיתם שמזדווג לכם ברחו לתורה ואין צפונה אלא תורה וכו' ד"א מהו צפונה אר"י אמר הקב"ה המתנינו עד עכשיו מלך המשיח לבא ויקיים מה רב טובך ע"כ ואי"ז רק מדין יהרג ואל יעבור בתנועה נגד הנהגת הקב"ה אלא בעצם לא שייך בזה הצלה בזמן גלות דבזמן גלות החרב ביד עשו והקב"ה השיב אחור ימינו ואין לישראל הצלה מחרבו אלא אם יצפינו בתוה"ק.

בזמן הבית ה"י הגלות רק כפי הזכות והחובה, ובשעת החורבן נגזר גזירות גירושין וגלות לחלוטין, בלי שום עצמאית כלל

והנה מאחר כי ענין השבועה של מרידה באומות היא שלא נמרוד בהנהגת הקב"ה אשר מסר אותנו ברשות המלכיות א"כ פשוט דלא שייך זה השבועה אלא בזמן גלות אבל בזמן הבית הרי אנחנו ברשותינו רשות הקב"ה לבדו.

אמנם ח"י יש בין זמן בית ראשון לזמן בית שני דבזמן בית שני ברוב הזמנים ה"י ישראל תחת רשות המלכיות, אם כי ה"י להם מלוכה מ"מ ה"י תחת מלכיות גדולות מדי ופרס יון רום, כמ"ש בנחמ"י ובעבדותינו לא עזבנו אלקינו, ומ"מ מצינו דהחשמונאים לחמו עם היוונים וכבשו המלוכה וה"י להם מלוכה עצמאית חמשים ושתים שנה, וכן ע' שנה של הורדוס ואמרו ז"ל ראויים היו ישראל ליעשות להם נס בימי עזרא כדרך שנעשה להם נס בימי יהושע אלא שגרם החטא, וכ"מ בגיטין נ"ו שאמרו החכמים להבריונים שאמרו להם הבריונים ניפוק ונעבד קרבא בהדיהו ואמרו להם החכמים לא מסתייעא מלתא ומשמע דאלו מסתייעא מלתא ה"י רשאים.

ובע"ז ח' ע"ב ובמהרש"א שם משמע שה"י תלוי לפי הזכות והחובה, דאיתא שם דמעיקרא דרש אלקה לנגדך ולבסוף דרש יעבור נא אדוני לפני עבדו, וכתב שם המהרש"א ביאור ענין זה דמלכות רומי אין לה ממשלה כי אם לפי זכות וחובת ישראל, כמ"ש והי' כאשר תריד וגו' ולאום מלאום יאמץ וגו' אמלאה החרבה וגו', לפי זכות וחובת ישראל, ששתיהן שוין במעלה אחת א"א, כי לפי הזכות והחובה וע"פ שאמרו כי מעשה אבות סימן לבנים, מכ"ש עשו ואלכה לנגדך דהיינו בשוה לך ולא

אור באפילה

מהדורת ארץ ישראל של הספר המופלא "אפס בלתך גואלינו" יופיע בעז"ה בקרוב
לשמחת וחדוות לבם של כל יושבי ארץ הקודש

א. סופר

ישראל שיוכלו עמוד נגד בני אדם, ללכת נגד זרם העולם ולא להתפעל משום דבר, ולידע נאמנה שרק בדרך התורה דרך המסורה צריכים להיאחז, אף כאשר כל העולם יאמרו להיפך. על כן לא נירא בהמיר ארץ, כמו שכותב רבות על כך שאפילו כשכל העולם ימירו מה שהיה מוסכם ופשוט תמיד אצל כל אחד מישראל אסור לנו לרפות ידינו מפניהם, זה היה היסוד שחזר עליו תמיד.

ובהתייחס אל מטרת הוצאת ספרו זה בו הנחיל השקפה זכה וברורה לדור אחרון, לא נרתע מלהבהיר כי גם כאשר הדברים יועילו ל"מקצת אנשים מבקשי האמת" הכל כדאי. בדברים נוראים אלה פתח את שער ספרו הגדול לאמור כי אף אם יהיו כאלו שיכוונו את חיציהם ובליסטראותיהם אליו, אולם אם יועיל למקצת אנשים הכל כדאי.

* * *

תהלה לקל ית', בימינו אלה עדים אנו כי מבקשי האמת הלכו ורבו עד כי היו למאות ואלפים ורבי רבבות יהודים, הצמאים לשמוע את דבר ה', ונפשם איוותה לדעת את עיקרי ויסודי הלכה זו, כפי שלימדונו אבותינו ורבותינו הק' ארצי הלבנון אדירי התורה, גדולי צדיקי דורות הקודמים נ"ע. זכה המוסד הקדוש "נטרונא" ואחר כשלושים שנה להסתלקותו מילא את רצון צדיק, והוציא לאור את הספר המופלא "אפס בלתך גואלינו" האוצר הגדול לכל עניני גלות וגאולה הערוכים ומבוארים היטב ככתבם וכלשונם ממדרשי חז"ל הק', ראשונים ואחרונים, גדולי צדיקים הקודמים ז"ע, אשר בהאי פחדא קא יתבו כל ימיהם והזהירו והתריעו השכם והערב על יסודות ועיקרי האמונה הברורה הנחקקים בלב כל ישראל מקדמת דנא, אשר הפכו בעז"ה באחרית דור לענינים הצריכים לימוד וחזק גדול. ראשון לציון הרבו בדברים על גזירת הגלות והשעבוד וטעמיה, איסור דחיקת הקץ עונשה וטעמיה, פסול הרעיון של לקיחת חירות וגאולה לפני הזמן, ענין כיבוש א"י בלי ביעור הע"ז שבה, ממשה עם חוקי עכו"ם ודינה, ענין ביאת הגאולה באותות ומופתים ושינוי הטבע, גם הרבו בדברים בענין מצות ישוב א"י בזמן הגלות, ענין הברירה הגדול שהיא קודם הגאולה, א"י מקיאה עובדי עבירה, ועוד.

תיתי להם להנהו חברייא קדישא, מייסדי ומנהלי המוסד הקדוש "נטרונא" המוסמך ומנהל ע"י גדולי דורנו שליט"א, אשר קיימו וקבלו על עצמם זה שנים רבות לפרסם תדיר בפרסום גדול אמונת אלקי עולם, ולקדש שם שמים ע"פ רחבי תבל, ומשמאי קא זכו ליה לזכות את הרבים באופן נעלה ונשגב ולהאיר את החשיכה באור בהיר ונערב.

והנה זכו אשר לאחר חמישים שנה שהספר הק' "ויאל משה" האיר את שמי היהדות הנאמנה, יצא הספר "אפס בלתך גואלינו" לאמת ולברר לעיני כל קורא ושוב, שאין בזה דעת יחידאה ושיטה חדשה, כי אם דעת התורה הקדושה וכל גדולי הפוסקים ראשונים ואחרונים נ"ע, הן הן גופי תורה ועיקרי הלכות, וזאת האמונה הפשוטה הברורה מאז ומקדם.

ואכן אך יצאה המהדורה הראשונה ממכשבי הדפוס אלפים ברכו עליו ברכת הנהנין על שיאותו לאורו, ועד מהרה הפך להיות שולחן ערוך בעניני קץ הישועות שנאמרו בנבואות, בהיותו העתק נכון וברור מפי סופרים וספרים ככתבם וכלשונם, דבר דבור על אופניו מסודרים, והיה כל מבקש ה' 'מצאנה והיתה עמו וקרא בו ויחזיק מעמד בשטף גלי המים הזידונים.

וברור הדבר שכאשר חשך כפול ומכופל מכסה את פני תבל ויושבי ברפיון עמודי האמונה וברבות דעות כוזבות וזמורות זרות בכרם ישראל, גובר הצמאון האדיר למעט מן האור שידחה הרבה מן החושך, ובפרט בין אחינו יושבי ארץ ישראל אשר נאנקים יום יום תחת גזירותיהם הקשות נגד דת תורתנו הקדושה, והעברה על הדת של רבבות אלפי ישראל.

יתן השי"ת ויוסיפו חיל בגודל פעלם לקדש שמו ית' בעולם, ובזכותם הגדול לטהר לבם של ישראל ולהשיבם אל אביהם שבשמים יתקיים בנו הכתוב ושב ה' אלוהיך את שבותך וריחמך ושם וקבצך מכל העמים בעגלא ובזמן קריב, אמן.

מקום של כבוד קנה לו הספר המיוחד "אפס בלתך גואלינו" על שולחנו של כל יהודי מאמין הירא את דבר ה' ותורתו - ולא רק משום היותו אנציקלופדיה שלימה להעשיר ידיעות בכל עניני מסכת גלות וגאולה - אלא בעיקר משום היותו מעט אור באפילה הגדולה השוררת בענינים גורליים אלו, ומאז הופעתו מולפני שנים מספר זרח בחושך אור לישירים ורבים ושלמים הכניסו ברכה לבתייהם והתבשמו מאוצרו הטוב.

אמרי' בגמ', דרש ר' שמלאי שש מאות ושלש עשרה מצות נאמרו לו למשה וכו' בא חבקוק והעמידן על אחת שנא' (חבקוק ב, ד) וצדיק באמונתו יחיה (מכות כד ע"א), והוא ראשון לכל וראשית כולם (ראשית חכמה שער הענוה פ"ו או' ע"ח בשם הראב"ד), ובאמת יסודות ועיקרי האמונה פשוטים וברורים הם לכל במשך כל ימי גלותינו, וככל עיקרי דת תורתנו הקדושה גם המה נלמדים מאב לבן בנאמנה, דור לדור יעידון ויגידון וילמדון את המעשה אשר יעשון, כי עיקרים אלו ככל יסודי ושרשי התורה הן.

לא נגלה להם סוד לבני דורינו אשר שפרה עליהם נחלתם וזכו עוד להסתופף בצל צדיק האמת כ"ק מרן רשכבה"ג מסאטמאר זי"ע, יודעים הם אל נכון את צערו הגדול של אותן זקן בימים הראשונים כאשר המון העם טעה והלך אחרי משאות שוא ומדוחים. עדיין חקוקים היטב בלבבותם של אלו הריבואות ואלפים שזכו לחזות בהדר זיוו ולשמוע בקול עוזו בהסתפחם אל היכלו, כיצד עמד בימים הקשים ההם והחדיר בציבור הנוכחים דברי אמונה של י"ג העיקרים ולא יותר, ובדרך דרושים ומוסר השווים לכל נפש הנחיל לאוהבי ה' לחזור ולשנן שרשי ויסודי האמונה הסלולים לנו מדור דור, וכאב לבנים האירים פנים, בדברי תורה ויהדות פשוטים.

כי הוא ז"ל ראה בעיניו הבדולחות כי הנסיון האחרון בדורינו יהא יסוד גדול זה של אמונה טהורה ותמימה, ובכך צריך האדם לגבורת הנפש ועבודה גדולה ביותר לעמוד איתן כבדול בדברים אלו שדרכו של אדם שדש אותם בעקביו, ובפרט כשהוא נמצא בסביבה שדברים אלו המה נידושים ומזולזלים בעקבי בני אדם. ולאו דווקא כי מצוות קלות הם, אלא יתכן שיהיו חמורות שבחמורות, יסודות של יהדות ויסודות האמונה, אך מתוך נסיונות הדור הרי הם בבחינת שאדם דש בעקביו, והרוצה להתחזק בהם הרי הוא צריך לגבורת הנפש עצומה לעמוד איתן על משמרת הקודש.

אנשי אמונו וסודו של מרן זי"ע, המה שזכו לעמוד לימינו למלא שליחותו ולקיים רצונו, יודעים לספר כי כבר בשנת שח"ת בימי התייסדות המדינה הציונית עוד כעשר קודם צאתו לאור של הספה"ק "ויאל משה", עלה במחשבתו וברצונו לחבר ספר ליקוטים במתכונת זו אשר יכיל בתוכו את כל דבריהם של כל גדולי הדורות הקודמים נ"ע על האמונה הצרופה, וח"ו בגודל הפגם כאשר אין נזהרים בה. וכפי שכותב כן הגה"צ משאפראן זצ"ל במכתביו בספרו (תורת א' ח"ה) על כל השתלשלות הענינים, ובסופו של דבר אמנם לא אסתייעא מילתא.

ובעת שמרן זי"ע החל לכתוב את ספרו הק' ויאל משה, שתי שנים ומחצה יגע ועמל בעבודתו הקדושה לכתבו ולערכו, וניכר היה כי אחריות גדולה לקח על עצמו שח"ו לא יתפרשו הדברים אחרת מדעתו וכוונתו, ולא תהא משמעות הדברים לתרי אנפין. ומשום כן היה מסתגר באותן השנים לשעות ארוכות בשעות היום הלילה ובירר וליבן כשמלה ולא הניח דבר קטן וגדול בסוגיות עמוקות אלו, כל תיבה ותיבה שבו נופה ב"ג נפות וחושב ביישוב הדעת ע"י חכימא דיהודאי מרן זי"ע, מדי פעם כתב ומחק ושוב כתב ומחק, כי חשש מאד פן לא יבינו את כוונתו ולא ישכילו לכוון לדעתו, עד שיצא לאור עולם ספרו הבהיר צרוף מזוכך ומזוקק שבעתיים, אחר עבודה רבה וקשה והתאמצות גדולה למעלה מכח אנוש.

וכאשר ידע היטב מרן זי"ע בשעתו כי בעז"ה רבים רבים נפלו ברשתם של דעות הכוזבות שנשבו בחוצות, אולם זאת הנחתה את דרכו בקודש ובזאת טמון היה חלק עבודתו כל ימיו וזאת אשר הכניס בלבבות בני

והייתם לי סגולה

/ ימ"י

תוכו רצוף אהבה, לעורר אהבת קדומים, ולהזכיר עם ישראל את הנשכח מאתנו במשך הימים, - זאת מלפנים בישראל קדושים, כולם ידעו את ה' הקטנים עם הגדולים, האושר הפנימי בעומק הלב על שחבלים נפלו לנו בנעימים, שאנחנו בני א-ל חי עולמים, היה מלא על כל גדולתו, ולא ידעה מצרים, ובוודאי לא עלתה כלל על דעתנו לקנא את דרכי אומות העולם, דמי הוא האיש שהיה מסופק במ"ש כי הוא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים", ולכן הרגשתינו כלפי האומות העולם היתה כננס נגד ענק הרוח, וכעפר הארץ נגד עפרות זהב, - וכעת אהה, אויה על נפשינו, מעת שהכת הארורה הציונים העמידו א"ע כאפוסטרופסים על כלל ישראל, נשתנו העתים, פנים חדשות באו בחלק גדול ממוחנה העברים, ובעוזה"ר נתבזה שם "ישראל" מסוף העולם ועד סופו, כיסו פניו חרולים, עלו כולו קמשונים, ועל רחמיך הרבים אנו בטוחים, שיתחדש ימינו כקדם, מהר אהוב כי בא מועד וחננו כימי עולם.

ישראל עם כל מלכי ארץ כנען העצומים והרבים, כבר הכה אחאב עם שבעת אלפים איש, מאה אלף רגלי מחיל ארם, והנשואים נסו על נפשם, וכו'.

ועכ"ז בכל שנות הגלות כאלפיים שנה, קבלו את גזירת הגלות בדמיה, והיה בכל יראה ובל ימצא מי שיעבור את פי ה', והגע בעצמך אם עלה על דעת מי שהוא לערוך מלחמה ביום קרב מול כל הקמים עליהם, - וטעם הפשוט ע"ז הוא דרך שבועת השי"ת שהשביע את ישראל שלא ימרדו באומות בכל עת גלותם, ותוקף אמונתם במ"ש כה אמר ה' "מלך ישראל וגואלו" אני ראשון ואני אחרון כו' אשר לו הכח והממשלה בעליונים ובתחתונים לעשות בהם כרצונו, היא הדבר אשר אסרה את ידם בכבלי ברזל לבלתי ירימו ח"ו יד רגל למרוד במצות מלך העולם.

ויש להעיר לענ"ד במ"ש על העברה על הג' שבועות "ואם לאו אני מתיר את בשרכם כו' בל' התרה ולא כתיב בל' "אעשה אתכם כצבאות וכאילות השדה", [בפשטות הכוונה מפני דמאתו יתברך לא תצא הרעות] - ונ"ל דבמילות אלו מונח חיזוק גדול מאד נעלה, שמפיה טל של תחי' בלכות בני ישראל, להכיר בטיב האיך דגם בתוקף חשכות הגלות כאשר החושך יכסה ארץ, השי"ת משגיח מן החלונות ומציץ מן החרכים, לא יטוש ה' את עמו ונחלתו לא יעזוב, דהרי היה נראה לעין כל דכאשר הקב"ה רק "התיר" את בשר ישראל כשעה חדא שוב נעשה מהם כלי' גדולה, שבכל דור ודור שבעים זאבים אורבים עלינו תמיד לעשות בנו כלי' ואבדון ח"ו, ואיכא למשמע מיניה דבהזמנים שישראל יושבין בגלות במנוחה נכונה הרי זה בכל שעה נס גדול משמים, הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל להשגיח בעינא פקיאח על בניו החביבים, כנשר יעיר קנו על גוזליו ירחף, יפרוש כנפיו כו'.

וכה הם דברי רבינו הגדול הרמב"ן ז"ל בפ' שמות ד"ה ואמר לי מה שמו "והקב"ה השיבו למה זה ישאלו לשמי, ואין להם צורך לראי' אחרת כי אהיה עמהם בכל צרותיהם כו' והיא הראי' הגדולה שיש אלקים בישראל קרובים אלינו בכל קראינו אליו ויש אלקים שופטים בארץ" ע"כ.

וידועין דברי היעב"ץ דחי נפשו דהמופת הכי גדול שיש א-ל אדון על כל המעשים, הוא

כאשר קרה בעבר אסונות מזעזעות, גם העיד ראי' אינם מביעים שום הרגש ורחמנות לזולתם, כי מרק פיגולם חינוכם, זכור ה' מה היו לנו.

וכאשר מתבוננים בעצם מהות עם ישראל מפורש יוצא דעם ישראל חבלים נפלו לנו בנעימים, להתעטר בנפש אלוקות מיוחדת במינה, לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל ידעום, וקטירא ישראל לחי עלמין בקשר הקודש של קוב"ה אורייתא וישראל חד הוא, - וראוי לציין מ"ש רבינו יהודה הלוי בספר "הכוזרי", (ועיין גם במאמר א' מספרו בביאור הדבר) דיש ארבעה דרגות בהבריאה "דומם, צומח, חי, מדבר", והכוזרי הוסיף מדליה סוג חמישי, והוא עם ישראל, גוי קדוש, - וביאר מרן הגר"ח סאלאווייטשיק זצ"ל מבריסק שכל אחד מסוגים אלו הוא ממש סוג בפני עצמו, (ולא רק תוספות על הקודמו במעלה) למשל, אין לימור שהצומח הוא בעצם דומם רק שניתוסף לו גם מעלת צומח, דהרי הצומח בעת שנפסקה כח צמיחתו אינו יורד למדרגת דומם כלל אלא נעשה בלה ונרקב, - וכן החי, אינו נתהפך לצומח בשעת מיתתו, אלא הוא ג"כ בלה ונרקב, ונראה ברור מכאן שכל סוג מדריגה שונה לגמרי, לא קרב זה אל זה, וכחפצא בפני עצמו.

וכן הוא גם אצל ישראל קדושים, דכשהם יורדים ממדרגתם, כאשר אינם ממלאים בשלימות את תפקידם הגבוה ונעלה, אזי אינם יורדים שוב לדרגה הנמוכה מהם שהוא שאר אומה"ע, אלא נתאבד מהם כל יחוסו של אדם, ע"כ, - ועפ"ז מובן למה הציונים שעברו את פי ה' לעשות מרידה במלכות שמים ר"ל אבדו כל מידת אנושי כגורעים שבאומות, ועל זאת כנסת ישראל מיללת ומקוננת על שבר בת עמי, והביטו וראו היש מכאוב כמכאובי.

זכור ימות עולם, בינו שנות דור ודור, מתחילת העת שהיתה ישראל לגוי, ונתקדשו בסילורין בקדושה של מעלה, ע"י מאמר השי"ת "והייתם לי סגולה מכל העמים", ותלמוד לקח איך שהציונים דרכו בדרך חדשה אשר לא שערום אבותינו, - דהיה מקובל לדבר פשוט במשך כל שנות הגלות, כי לא בכח יגבר איש, ולא בחרב ובחנית יושיע ה' את עמו בית ישראל, דהנה כבר נלחם ישראל עם סיחון ועוג וחיליהם, גדולי ענקי הרוח, כבר נלחם

זכרתי לך חסד נעורייך, איך שהיה נראה דמות דיוקנם של עם ישראל מאז היתה ישראל לגוי, - דהנה דמות תבניתו של "עם ישראל" היה לבוש בצורה קדושה מאד נעלה, והיה מובן לדבר פשוט עד למאד דעיקר העיקרים שתפס מקום נכבד באלו המכנים עצמם בשם ישראל אינו כי אם התורה הקדושה, ואותן חסידים ואנשי מעשה, בעלי צורה, כולו אומר כבוד, שלא היו להם כלום בעולמם, זולת ד' אמות של הלכה, וכן החשיבו תמיד אלו האנשים שעבדו תמיד את ה' שכם אחד ברגש אש קודש ובאמונה פשוטה כראוי לבני מלכים, וזה היה שוה אצלם למעלה מכל הון דעלמא.

וגם בעת נסיון שצרות רבות סבבנו, לא נאבד מהם האמונה פשוטה, ונשארו נאמנים ונחמדים, ליחידו של עולם, ומסרו את נפשם על כבוד שמו יתברך ותורתו הקדושה, בדם ואש ותמורות עשן, ובכל עניינים קשים ומרים שבעולם נתנסו ישראל, ונמצא לבביהם שלום עם המקום, בלי שום סיג ופגם.

ואל מי תדמון וישוה ה"פאראייטישע אידיש חן" שהיה נסוך על כללית אומתנו תמידין כסדרן, הלא חכמת אדם האיר את פניהם, בנעימות יתירה, מיוחדת במינה, ונתקיים אצלם הכתוב "ישראל אשר בך יתפאר", - וכל זה לא הגיע עליהם רק מפני שכולם ידעו והכירו דעיקר יסוד קיום אומתנו אינו כי אם מחמת שנתונים אנחנו תחת השגחה מיוחדת במינה, מא-ל אדון על כל המעשים, ברוך ומבורך בפי כל הנשמה, וכלום חסר מבית המלך, מלך מלכי המלכים.

ויהי היום, אין ויהי אלא לשון צער, זכור ה' מה היה לנו, שקמו עלינו אנשי רשע, בני בליעל, ה"ה כת הארורה של הציונים לעקור את הכל, נהפכה הקערה על פיה, ולא נודע כי באו אל קרבנה, ונשתנה ונתחלל צורת "עם ישראל" בצורה וברי' חדשה הנבזית ונמאסת, וישראל כשהן יורדין יורדין עד לעפר, ונתרוקנו מכל מדות שהצטיינו בזה בני ק"ל חי, רחמנים, ביישנים, גומלי חסדים, ואפילו בין אדם לחבירו נאבדו ההרגשים, ותחת תואר יהודי - איזראעלי יקרא, ותחת סגולה מכל העמים - הפקירות, פריקות עול, והשחתה, עד לדיוטא התחתונה, כאשר גם הציונים בעצמם יודו על פרי באש"ם, ועיתונים שלהם מספרים תמיד דוגמאות כאשר גם בעת משבר רח"ל,

ולא השגיוהו ביה כו', עד שיצאה ב"ק ואמרה המעמך ישלמנה כי מאסת, כי אתה תבחר ולא אני, ופירש"י וכי הבחירה תלוי בכס ולא בי כו', - ולכאור' כל הענין הפלא ופלא למה היה הרעש הגדול הזה למנות שלמה בין אלו שאין להם חלק לעוה"ב, וכי עינם לא חזי שפיר בגודל צדקתו.

ותי' רבינו ז"ל שחכמו"ל ראו ברוח קדשם מה שעתידי להיות לישרא' עד סוף כל הדורות, וראו החשכות שירד באחרית הימים, ולכן רצו בכוחם הגדול לקרב הקץ, אך הוכרחו ליסוג אחור מחמת השבועה שהושבענו שלא לדחוק את הקץ, - אך דכל שבועה צריך קבלה, ולכאור' היכן קבלנו שבועה זה.

אמנם אלו השבועות דרשו רז"ל (כתובות ק"א.) מפסוק הנאמר בשיר השירים שנאמרה בנבואה ע"י שלמה "השבועתי אתכם בנות ירושלים" כו', דהיינו ג"כ בכלל התורה, וזה עמד נגד רז"ל נגד הצלת כלל ישראל, ולכן רצו למנות שלמה בין אותם שאין להם חלק לעוה"ב שע"ז לא יהיה שיר השירים בכלל התורה, - עד שיצאה ב"ק שהדבר תלוי בהבוכ"ע בעצמו, שלפניו נגלו כל התעלומות, וגם כל הצרות הם לטובתינו, אף שמראות טובתן טח עינינו, ואין לשום אדם לומר איזה דיעה בענין גבוה כזה, עכלה"ק.

והשי"ת יעזור שנזכה ליליך בדרך האמת שהורונו אבותינו ורבותינו הקדושים, ולא יזיוו אותנו כל רוחות שבעולם, והשי"ת ילמד חכמה בינה ודעת לכל התועים, לדעת את אשר יעשה ישראל באחרית הימים, ונזכה לראות בישועתן של ישראל ושמחתן בהתגלות כבוד שמים עלינו בב"א

האמת, עד שנתקבצו אליו אלפים ורבות, והם אנשי בית אברהם, ושתל בלבם העיקר הגדול הזה, וחיבר בו ספרים כו' והיה הדבר הולך ומתגבר בבני יעקב והנלוים עליהם ונעשית בעולם אומה שהיא יודעת את ה"עכ"ל.

והנה נצח ישראל לא ישקר, ובדרך זה צועדים שליחא דידן העוסקים במלאכת הקודש באמונה ולשם שמים במפעל הקדוש "נטרונא", דיום ולילה לא ישובו לפרסם בכל קצוי תבל דעת תורה הצרופה דעוד יהודה רד עם א-ל, עם ישראל לא שינתה גווניה זיו כל שהוא, ומחזיקין בגאון ובעוז בדרך התורה הקדושה ממש כנתינתה מסיני, ומ"ש רבינו סעדי' גאון "אין אומתינו אומה אלא בתורתה" דבריו חיים וקיימים, נאמנים ונחמדים לעד וקיים לנצח, וכאשר עוזבין את דרך התורה הרי בד בבד אובדין גם את שם "ישראל" ומהות אנושי. (ישראל אותיות "יש"ר א-ל" לרמוז דישאל אינו רק מי שהולך בדרך הישר והרצוי לפני יוצריו) ובוודאי שפעולותיהם החובקות זרועות עולם מסידין חרון אף ה' מישראל במידה גדושה, אשרי להם, ואשרי חלקם.

ולסיום מאמרנו נציין פרפרת נאה אשר דרש דרש רביה"ק מ'סאטמאר זי"ע בעיר מארגארעטין צ"ר, בשנת תרצ"ב לפ"ק, (הובא במחזור דברי יואל לפסח) שבו ביאר בטוטר"ד עד כמה שענין גלות וגאולה תלוי רק בידי הבוכ"ע בעצמו, ואין לשום אחר ליגע בו יד, - דהנה מובא בג' סנהדרין קד: בקשו למנות את שלמה המלך בין אלו שאין להם חלק לעוה"ב, באה דמות דיוקנו של אביו כו',

הענין הנפלא, שנראה לעין כל איך שכל האומות שמלכו מלפני אלפים שנה, שהיה להם מדינות חזקות ובצורות, ונפל אימתם וחתתם על פני כל יושבי תבל ושוכני ארץ, נאבד זכרם, ובטל סיכויים, ולא יעלו על לב לעולם, ושה פזורה ישראל שהם שבורים ורצוצים, ומשכן כבודם בתוך שבועים זאבים, שחורקין עליהם את שינם, ומצפין בכליון עינים, מתי נוכל לבולעץ חיים, חיין וקיימין לנצח נצחים, קושטא קאי, - ולפי"ז יש להתבונן כמה נואלו האנשים הרעים וחטאים בעיני ה', שפנו עורף ואינם נכנעין לדרך ה' וגזירת הגלות שהטיל עלינו, דקרוץ מחומר מה מועילו, יסודו מעפר וסופו לעפר, ואתם הדבקים בה' אלוהיכם, חיים כולכם היום, - ובקול גדול נקרא לכל בית ישראל, בית יעקב לכו ונלכה באור ה', מי יתן והיה לבכם זה ליראה אותי להיות דעתן לחזור למקור מחצבתינו, ולהתדבק שוב בבית חיינו, ה"ה יוצרינו ובוראינו, ואז טוב לנו כל הימים בזה ובבא.

בית ישראל ויראי ה' יכבדו ויודו ויחזיקו רב טוב, למפעל הקדוש "נטרונא" שאוחזין בדרך אברהם אבינו שכבש לבניו לפרסם אלוקותו ואחדותו ית' בעולם, כפי שהרמב"ם ז"ל כבר הרחיב בזה הדיבור בלשונו הזהב בהל' עבר"ז פ"א ה"ג: "והיה מהלך וקורא ומקבץ העם מעיר לעיר וממלכה לממלכה, עד שהגיע לארץ כנען והוא קורא שנאמר ויקרא שם בשם ה' א-ל עולם, וכיון שהיו העם מתקבצין לו ושואלין לו על דבריו היה מודיע לכל אחד ואחד לפי דעתו עד שיחזירהו לדרך

חנוכה באספקלריא של מרן זי"ע

כשמ"ן הטוב

הי' שם "מלחמה" ונצחו היהודים, הרי בוודאי - לפי חסרון דעתם - מוכרח שהיהודים הי' להם איזה מדינה - איזה צבא - איזה כח לאומית - עצמאות - ואך בזה שייך ליהודים לנצוח עפ"ל.

ואף גם זו ענין הצלת פך שמן, לדעתם איזה "סמל" או "דגל" ומש"ה הוצרכו לעסק גדול מזה - רחמנא ליצלן מהאי דעתא.

ואכן זו היתה החינוך והשיטה הפסלנות לכמה וכמה דורות מהם - ומוזו החינוך צצו ופרחו דורות דורות משכילים - אפיקורסים - ציונים וכו' עד שנתלבש במדינה וממשלה ומרכבה לטומאה הנקראת "איזראעל". (עי' בייטב פנים לחנוכה שכותב נגד הפורצים בזמנו עיי"ש).

כהנה וכהנה שנשתבשו בגסות בעינים חמורים הללו, ובאלו ימי חנוכה הקדושים הראה רבינו הק' כוחו וגבורתו בקדושת התורה, ובכל לילה ולילה אחר פלפול עצום המשמח אלקים ואנשים, העמיק והרחיב הדיבור בכל נסיונות הזמן והשפעת רלקות ע"י נס חנוכה, שהי' דייקא ע"י כהנים הקדושים ובפך שמן שנשאר בטהרה, ודוקא גבורים ביד חלשים ורבים ביד מעטים דוקא שלא הי' בידם שום כח גשמי, רק השליכו נפשם מנגד על כבוד ה' ותורתו דייקא, ומשום הכי נצחו את היוונים.

ובזה הכנים מרן בכל לילות חנוכה האמונה והתחזקות - שנוכל להחזיק מעמד בדור האחרון ע"י שנדבק בספריו הקדושים - ושיהי' נר לרגלנו עדי נזכה לביאת משיח צדקינו במהרה בימינו.

במשנתו של מרן הק' שנשנו בימי חנוכה במשך כל השנים שזכינו להתבשר מאורו וליהנות מזיוו, וכמו שנדפס בספרא דבי רב, גליא לדריעי' ונפל נהורא, כאן הי' כאן נמצא כל כולו האמונה הטהורה והברורה, כל הקדושות וההבדלות של עם בני ישראל, כל המלחמות הכבדות עם רשעי ישראל, כל העיניים שסבלנו על ידי האומות העולם, כל ההסתרות הכלליות והפרטיות של אחינו בני ישראל, וכל הנסים וההשגחה הפרטיות של כל אחד ואחד מעם קודש, זכותם ומעשם של כל הצדיקים והקדושים במשך ימי גלותינו, וכל קיומנו על ידי הפך שמן הטהור שנשאר בטהרות, הכל והכל, אנו מוצאים בניצוצי אורות שנפקו בזיקוקן דנורא מפומא דמרן, באלו הימים המאירין.

ואם כי אין כאן חידוש, מ"מ באלו הימים שאנו מודים להקב"ה על הנסים והנפלאות מפני מלכות יון הרשעה שעמדה להשכיח תורתך הקדושה, הרי חובה עלינו לחזור ולשנן וללמד לדורותינו כל עלו הגלים הקשים שעברו עלינו, ועל ידי איזה אופנים רשאים להינצל ואיזה לא, ומה הם נסים עפ"י תורה, ולהיפוך ח"ו ועוד.

ומה גם שישנם אלו המהפכים הקערה על פיה, ובמקום אמונה מגלים פנים בתורה שלא כהלכה ח"ו, וכאן קנו מקומם לחיזוק גאוותם של כוחי ועוצם ידי, וקוראים למו שם "מכבים" על שמו של הלגיון הקדוש של יהודה המכבי עפ"ל, ועליהם כתבו כמה וכמה כתבי פלסטר, ודרשו דרשות של דופי כאילו הי' כאן איזה מלחמה חומרית, כי אם

[illegible]

• א וויכטיגע פונקט מוז באצייכנט ווערן. טראץ די דערמאנטע שוואכקייטן פון די אראבישע מיליטער, האבן די ציונים געפיערט זייערע זיגן אין די ערשטע פאזע פון די קריג בלויז אין אזעלכע שטעט ווי די אידן זענען געווען די איבערוויגנדע מערהייט. (די שטאט צפת איז די איינציגע אויסנאם). נאך פיהלע פונקטן האבן מיר אויסגעלאזט, מיר וועלן אבער זיך אפשטעלן דא.

*

יענע חברה וועלכע עס האבן צוזאמענגעשטעלט דעם קונטרס, זענען פארשטענדליך באגריסט געווארן מיט העסליכע ארטיקלען אין איזראעלישע צייטונגען, הלמאי מען ווארפט אום איינער פון די פונדאמענטן פון ציוניזם, דער "נס" פון די "מלחמת העצמאות". אבער זינט דאן זענען שוין מערערע "געוואר" געווארן פון דעם סוד, און פארשידענע ווערק זענען שוין געשריבן געווארן איבער דעם טעמע, מיטן נעגאטיוון בליק. מיר קאפירן דא פון יענעם העפט א דאקומענט וועלכער איז לאנגע יאהרן געווען א רעכטער "מיליטערישער סוד".

(אלע רעכטן פון דעם דאקומענט באלאנגען אויסשליסליך צו דעם ציוניסטישן אנשטאלט "הוצאת ספרים מאגנס שעל ידי האונברסיטה העברית").

איז אויסגערופן געווארן אויף די שטרייטנדע זייטן אין פאלעסטינע, זענען די אראבער געבליבן אהן געווער, אבער די ציונים האבן מיט די הילף פון אמעריקאנער אידן באוויזן צו קויפן אומלעגאלע וואפן.

- און טאקע אנגעהויבן פון חודש אייר תש"ח און ווייטער, זענען געשיקט געווארן ריזן קוואנטומס "שווארצע" געווער פון פארשידענע לענדער, דערונטער: טשעכאסלאוואקיע, לאטיין אמעריקע און די פאראייניגטע שטאטן, דירעקט צו די ציוניסטישע מיליטער. (דאן האבן די ציונים אנגעהויבן ליקוידירן די מיליטאנטישע-טעראריסטישע פראקציעס, און עס פאראייניגט אונטער איין פאן פון "צבא הגנה לישראל"). דאגעגן די פאלעסטינער האבן געמאנגלט אין פולווער פאר זייערע קאנאנען, און זייערע פיהרער האבן געשיקט דרינגענדע בריוו קיין לאנדאן, אז אויב זיי וועלן נישט צושטעלן פולווער וועלן זיי נישט קענען שטיין אין קריג מיט די ציוניסטישע מיליטער.
- די ציונים האבן זיך געגרייט צו די קריג אסאך יאהרן. זיי האבן מושטירט זייערע סאלדאטן, און אראגאניזירט דאס מיליטער א לענגערע צייט. דאגעגן ביי די אראבער האט נישט געהערשט קיין ארדנונג, יעדעס דערפל און שטעטל האט געפיהרט די קריג כמעט אליין.

תיאור תעלולי הציונים:

בפרשת ילדי טעהראן

- מבוא -

בכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו... ובדורות האחרונים עומדים עלינו אנשים מזרע ישראל לכלותינו כליון רחני רח"ל, הן המה כת הציונים האפיקורסים, אשר זה כבר שנים רבות טרם יסדו מלכות של מיונות וכפירה עמד להם בראש מעינים לצוד נפשות זכות ונקיות מישראל ולהמיר דתם רח"ל.

רבות מסופר על פעולת הציונים שנעשו בפומביות לעין כל על השמדת אחינו בני ישראל, מהם פרשת ילדי מאראקא, ילדי תימן, ילדי טעהראן, ועוד... ולעת עתה נתמקד לתאר אחת מהשמדיות המרובות אשר עוללו הכת הציונים לבני א-ל ח'י, השמד הזה נחקקה בשם **פרשת "ילדי טעהראן"**, אשר בליבה של שנות החורבן באמצע ימי השואה האיומה הלכו וכבשו להם הציונים הארורים אלפי ילדים שרידי חרב אודים מוצלים מאש יתומים אומללים ועזובים אשר הוריהם מתו או נהרגו והשארים גלמודים בארצות סיביר והעבירו אותם על כרחם על דתם והפשיטום מעדי אמונתם באלוקי ישראל ובתורתו הקדושה. והמציאות המרה קורעת לבבנו, כי הילדים האלה היו רובם ככולם מבתי יראים ושלמים שומרי תורה ומצוות ומדקדקים בקלה כבחמורה, והרבה מהם היו ממשפחות מיוחסות מאוד מערי גאליציא ופולין בני נכדי רבנים ואדמו"רים גאונים וצדיקים אנשי שם ואנשי מעשה. פרשה זו בלתי ידועה לרבים, ולמען דעת עד היכן הדברים מגיעים נגולל בפרקים הבאים - שימשכו בגליונות הבאים בעז"ה - לגולל במקצת פרשה סוערה זו כיד ה' הטובה עלינו. [רובו של המאמר בנוי ומיוסד מפרי עטו של הרב מ. שיינפעלד ע"ה].

וערמומים ביותר, חשדנים ובעלי "תכלית" במידה מופרזת, אבל שמרו על סגולות ישראל - רחמים, אהבת חסד, מסירות נפש, ועל כולם השתוקקות לחיי תורה ושמירת מצוות. הם קוו למצוא כבר בפרס, שאותה ראו כפרוודור לארץ ישראל, אפשרות לצביון חיים יהודי והנה קפץ עליהם רוגזם של המדריכים, שהורכבו על ראשם. הממשלה הפולנית הקימה בטעהראן מחנה גדול לכל הילדים הפליטים אזרחי פולין ודאגה לכל מחסוריהם. היא הבינה, כי מסיבות חינוך דתיות יש להפריד בין הילדים היהודים והילדים הנוצרים ועל כן ראתה בעין יפה את פנייתו של משרד הסוכנות היהודית בטעהראן, להקים מחנה לילדי ישראל ומסרה לידי המשרד הסוכנות את הפקוח על הילדים היהודים, עם זה הוסיפה לכלכל את הילדים על חשבונה: מר שפר, נציג הסוכנות היהודית בטעהראן, מסר את הנהלת מחנה הילדים לעו"ד רודניצקי, פליט מוויילנא, מתבולל לחצאין והלו העביר את הפקוח החינוך לידי חבר השומר הצעיר דוד לוינברג, אף הוא פליט, היחידי שידע עברית מבין המבוגרים הראשונים שהגיעו לטעהראן. ידיעת השפה עמדה לו כנראה, שיקבל את הפקוח על חינוך הילדים. דוד לוינברג בחר לו חבר מדריכים מבין מכיריו וידידיו, כטוב בעיניו. רובם של אלה לא היו מוכשרים לכך מבחינה אנושית ועאכ"כ לא מבחינה יהודית, חלק גדול מהם לא ידעו אפילו לדבר ביידיש. ד"ר הירשברג

אחד אחד או בקבוצות קטנות נתלקטו הילדים היהודים פליטי פולין לטעהראן בירת פרס. יש מהם שנמלטו לבדם מפני חרב הצורר הנאצי, בלי הורים ומכירים, כחיות הנודפות על צואריהם, ויש מהם שעברו בלוויית הוריהם את הגבול לרוסיא ובמו ידיהם קברו את אבותיהם ואמותיהם בשלגי הערבה הסיבירית וראו את עצמם פתאום בודדים ועזובים בעולם הגדול. מזי רעב, עבדו עבודת פרך בעד פת לחם יבשה. סחור, פשטו יד, נדדו ממקום למקום, עברו את כל רחבי רוסיא הגדולה, נפגשו עם עמים שונים, עם שבטים שונים, פראים למחצה. הנכרים התעללו בהם, ניצלו אותם, התאכזרו לגביהם, לא נמצאה יד מלטפת על לחייהם, לא נמצאו שפתיים מטיפות מילים רכות, דברי עדוד ונוחם. אבל הם הילדים, לא אמרו נוואש, לא השלימו עם גורלם, לא התכחשו ליהדותם. הם נדדו ופניהם דרומה ולנגד עיניהם ארץ ישראל, בה קוו לשוב לחיים אנושיים ובעיקר לחיי יהודים שלמים, כאותם שראו בבית הוריהם. רק ילדים יהודים, רק ילדים שינקו ממקורות ישראל סבא, בבית, ב"חדר", וברחוב היהודי אשר בפולין, רק הם היו מסוגלים לקשיות עורף שכזו, רק הם היו מצוידיים ברצון חיים של ברזל, במידת האמונה והבטחון בתשועת ה' שבא תבא, רק הם ידעו לשמור על צלם האלוקים החקוק עליהם גם בתנאי חיים כאלה ולא הפכו לחבורות גנבים ושוודי דרכים. הם נעשו מבוגרים קודם עתם, פקחים

שעלה מטערהאן ארצה, קבע עובדה זו, באסיפת המדריכים, שהתקיימה בעטלית באמרו:

בתוך חבר המדריכים הגדול של המחנה היו בודדים, יחידים בלבד שפנו אלי ואמרו: "אנו רוצים ללמוד עברית" והיתר אפילו זאת לא אמרו. לי הדבר הכאיב, כי המדריך חייב ללמד תחילה עברית ורק אחר כך להדריך. בלי עברית ובלי התייחסות פנימי עמוק לנוהג העברית ובלי הרוח העברית אין אף מדריך רשאי לחנך ילדים אלה העתידים להיות נוער עברי בארץ ישראל.

הגורם של משוא פנים הי הקובע בקבלת המדריכים, זאת היא גם הסיבה כי על 733 ילדים שישבו במחנה היו 65 מדריכים ז. א. מדריך אחד לכל 11 ילדים - בשום מוסד ילדים אין באופן יחסי מספר מחנכים כה רב.

*

באלול שנת תש"ב הוקם המחנה היהודי המיוחד. עם בא "הימים הנוראים" ראש השנה ויום הכיפורים, פרצה מחובם של הילדים הכמיייה לחיי תורה ביתר שאת. אחרי שלש שנים היו אלה החגים הראשונים, שיכלו לחוגם בתנאים תקינים פחות או יותר. המדריכים אשר החליטו ל"הכשיר" את הילדים לקראת ההוי "ארץ ישראל החלונ", נקטו בכל האמצעים אשר בידם לבלום ולעקור בשיטה מחושבת את געגועי הילדים לדת ולמסורת. הפרטים על צורת החיים בטערהאן נמסרו בגביית עדות ע"י ילדי טערהאן: נחמן אלבוים בן שש עשרה, אברהם פרענקל בן שש עשרה:

ראש השנה (שחל בשבת) - בליל ר"ה נתכנסו כל הילדים לתפילת מעריב, התפילה היתה נלהבת, מזעזעת ורבת בכיות, הילדים התפללו כדרך שהתפללו אבותיהם בימים הנוראים, התפללו להצלת בני משפחתם ולהצלתם הם. תפילת הילדים נראתה למדריכים כ"עצבנות היסטורית" (כך כותבת ברכה ח. בשם רודניצקי במאמרה ב"דבר" מיום י"ח אדר). באמצע התפילה, נכנס דוד לוינברג ודרש להפסיק את התפילה ולהזדרז לקראת המסיבה החגיגית לכבוד החג. בשעת המסיבה לא נמנעו המדריכים וב"כ הסוכנות לעשן סיגריות - ר"ה חל בשבת. למחרת בקשו הילדים להתפלל בבית הכנסת בטערהאן. למרות שהתפילה התחילה בשש, הרשו להם לצאת רק בתשע בבקר. הם הגיעו לבית הכנסת בשעת קריאת התורה. המדריכים אסרו על הילדים להיכנס לבית הכנסת פנימה והילדים נשארו מבחוץ, בגן, אפילו לשמוע את התקיעות בבית הכנסת לא הרשו להם, כעבור חצי שעה לקחום משם, הובילום לבית קפה. נמצאו ילדים אחדים, שהתגנבו ונכנסו לבית הכנסת, ילדים אלה הוסעו בעל כרחם בטקסי למחנה חזרה. למחרת בקשו שופר לתקיעות וסרבו לתת להם.

יום הכפורים - אחרי תפילת "כל נדרי", הכריז דוד לוינברג בקול רם: "ילדים לאכול". כל המדריכים ישבו במשרד, פתחו את החלונות לרווחה וערכו סעודה לעיני הילדים. המעיד נחמן אלבוים נשאר באולם בשעה מאוחרת ואמר תהילים, המדריך צווה עליו להפסיק וכבה את האור. למחרת ביום הכפורים הובילו את הילדים העירה באוטובוסים, אם כי המחנה נמצא במרחק לא יותר מעשרים רגע הליכה ברגל מבית הכנסת. (עובדה זו אשרה האשה שרתוק, שבקרה בטערהאן מטעם הסוכנות, בשיבת וועד יהודי פולין - המעיד מר אליעזר סירקיס). בבית הכנסת היו שעה קלה, המטרה היתה לעורר את רחמי עשירי טערהאן על הילדים ואמנם נדבו העשירים בעלותם לתורה סך של 60 אלף טומנים לטובת המחנה. ילד אחד בקש להשאיר לתפילת יזכור, כדי להזכיר את נשמת הוריו. המדריך גליכר הכה אותו והוציאו מבית הכנסת בכח.

סוכות - לא הרשו לילדים לגמרי ללכת העירה לתפילה. הילדים בקשו אתרוג לברך עליו, ענה להם: "שלש שנים יכולתם לותר על אתרוג תוותרו עליו גם השנה". בשמחת תורה סדרו נשף, חלקו לחם, חמאה ובשר חזיר לכבוד החג, הציגו הצגה שתוכנה הי שריפת בית המקדש, יהודים מתאבלים ובוכים על חורבנו, מופיעים חלוצים ואומרים להם - לא בתפילה ובאבל, אלא בלבנים יבנה בית ישראל.

הכשרות - המטבח הי טריף. במאמצים קטנים אפשר הי להשיג את הסכמת ועזרת הממשלה הפולנית לסדור מטבח כשר, אבל

המדריכים סרבו לנקוף אצבע לשם כך. בתחילה נמנעו ילדים רבים מלאכול טריפה, פנו אל דוד לוינברג ובקשו להגדיל להם את מנות הלחם או לתת מאכלים אחרים במקום מאכלי הבשר והתבשילים שאינם אוכלים. הלו סרב, באמתלה שאין כסף. באותו פרק היו מוציאים מאות טומנים לתיאטרונים וקל-נוע. ליום הולדתו של דוד לוינברג קנו יין בעד סך 500 טומנים, סדרו נשף לכל המדריכים, השתכרו והתהוללו עד שהתערבה המשטרה ואסרה כמה מהם. אוכלי הכשר נזונו רק ממנת הלחם הרגילה, שנתנה לאוכלי הטריפה. היו מקרים של התעלפות והתקפות לב מחולשה ומרעב. דוד לוינברג אמר לרופא, שרפא את אחד הילדים, המתעלפים שהוא המעיד - פרענקל: אין דבר ימות אחד או שנים מהם ברעב, אז יוותרו על הכשרות. אמנם מספר אוכל הכשר הלך ופחת, לא רבים יכלו לעמוד בנסיון, אחרי שרעבו במשך שלש שנים.

הילד בנימין גזונדהיט סיפר כי כאשר דרש בטערהאן אוכל כשר הענישוהו ולא נתנו לו לאכול גם דברים מותרים, עד שנכנע ואכל טריפות. פרענקל סידר רשימת ילדים שבקשו כשר שכללה 250 שמות בערך מלבד הילדים הקטנים, רק 14 ילדים עמדו בנסיון ולא נכנעו וראויים הם שיצוינו שמותיהם לזכרון: נחמן אלבוים אברהם פרענקל, משה בונם גליקסברג ואחיו, שמעון קריש, דוד צויבל, אלימלך לנגבוים, דב קלינצלר ואחיו יוסף, ארי סטפל, יוסף וידנפלד, שמואל לבין, חיים אקשטיין ודב פלמנבוים. בצד להם פנו הילדים אל הרבנים האחים האלבערשטם בני האדמו"ר הרה"ק מזימגראד זצ"ל, מגזע רביה"ק בעל הדברי חיים מצאנז זצ"ל, שאף הם נמצאו בטערהאן כפליטים. אחד האחים הרב ישראל האלבערשטם התמסר לעזרת הילדים והציע את כל הענין לפני מר פולק יהודי דתי מגרמני עשיר מופלג, שנתרגש מאד למשמע הדברים נשלח מיד אוכל בשביל הילדים באמצעות הרב האלבערשטם. הרבנים האלבערשטם באו תיכף על ענשם. משרד הסוכנות שהי נותן תקציב חדשי לכל הרבנים הפליטים בטערהאן שלל אותו מהם. עובדה זו מאשר הרב האלבערשטם במכתבו אל הועד הפועל של אגודת ישראל, ירושלים, מיום א' פ' יתרו, בו הוא כותב:

הסוכנות עשתה אתי רעות, כל הרבנים שהיו פה קבלו מהם בכל חודש 300 טומן ואני ואחי כשבאנו לכאן ג"כ קבלנו מהם ואח"כ כאשר נודע להם מה שאנו עושים עבור הילדים, פסקו מליתן לי ועד היום לא נתנו לי אפילו פרוטה אחת.

הרב האלבערשטם לא פסק ממאמציו לטובת הילדים אוכלי הכשר. כאשר בא פעם לבקר במחנה, גרשו המדריך אברהם בורנשטיין והוביל אותו למשטרה ושם העליל עליו, כי הוא בא לחולל מריבות ולהשבית את השלום במחנה ואמנם הצליחו נציגי הסוכנות להשפיע על השלטונות הפולנים לאסור על הרבנים האלבערשטם את הכניסה למחנה הילדים. הרבנים האלבערשטם לא אמרו נואש ושלחו את חבילות האוכל לתוך המחנה. המדריכים נבהלו פן יתברר ע"י כך מספר אוכלי הכשר ובאו בדברים עם קבוצת אוכל הכשר. את המו"מ ניהל אתם דוד לוינברג, הבטיח לספק לאוכל הכשר מצרכים מיוחדים ותנאי התנה אתם, ראשית שאסור להם לקבל מזון מהעיר ושנית, שאסור להם לקבל ילדים נוספים לקבוצתם. מאין ברירה הסכימו לשני התנאים. הילדים אסתר מייער והרץ נפתלי מייער, היו הראשונים שרצו להצטרף לאוכלי הכשר, המדריכים לא הרשו. המדריכים לא קיימו את הבטחתם, מדי יום ביומו צמצמו את מנות קבוצת אוכלי כשר, אפילו מלח לא נתנו להם. רעבו באופן נורא, לכל הקבוצה נתנו שני קילו אורז ליום. לשבת בקשו הוספה של לחם, נתן להם המחלק קירשטיין לחם נוקשה, אפוי לפני שבועיים, הלכו להתלונן אל לוינברג והוא אמר למחלק, שלא יתן להם אוכל, זולתי הלחם הזה. נאלצו להבריא את אוכל מהרבנים האלבערשטם, את החבילות שהרבנים האלבערשטם שלחו החזירו המדריכים. עובדה זו מאשר הרב האלבערשטם במכתבו אל הועד"פ מיום ה' פ' וישלח, בו הוא כותב:

התחלתי לשלוח בכל שבוע דברים כשרים לילדים שאינם אוכלים טריפות והמה מוחים נגד זאת ואינם מניחים להביא שמה כלום. המשך יבוא בעז"ה